

V novém životopisném románu známé, vysoce erudované autorky se podivuhodně proplétají naděje, očekávání a iluze české společnosti po roce 1918 s literárními i hluboce intimními nadějemi jedněch z nejznámějších osobností české kultury – bratří Karla a Josefa Čapků.

Volné pokračování dvou dřívějších románů Čapci a Ladění pro dvě struny zachycuje nejen rozhodující etapu veřejného a soukromého života slavné sourozenecké dvojice, ale se vší plastičností a barvitostí i zákulisí českého světa do roku 1929, a představuje ve svém celku neobvyklou kombinaci historického dokumentu a poutavého románového vyprávění, která dokáže uspokojit každého čtenáře.

Kniha vychází k 55. výročí úmrtí Karla Čapka.

Životopisný román o bratřích Čapkových, *Poločas nadějí*, je pokračováním dvou předchozích dílů, *Čapci* a *Ladění pro dvě struny*, které před časem vydalo nakladatelství Melantrich. Zatímco první dva tituly jsou z velké části ohraničeny jejich úpickým domovem, studii v Brně, Praze, Berlíně a v Paříži, i svědectvím boje o národní samostatnost, třetí díl trilogie již košatí událostmi, kterými nová Československá republika procházela od prvních dnů svého vzniku, rozrůstá se o významné osobnosti, jež vracely země Koruny české z třistaletého začlenění v rakouské monarchii do nové poválečné Evropy. Byl to čas nadějí, ale byl to také čas nesvárů a nesnadného budování státu, který, sice kulturně a duchovně bohatý, vzešel chudý z holých základů a měl si teprve trpělivou a obětavou prací svých občanů znovu vybojovat místo ve společenství evropských národů. Do tohoto dějinného předělu vstupovali bratři Čapkové svou tvorbou, neboť žili a dýchali tepem srdce své země, byli její součástí a osudem. O málo později zejména Karel ji svým prorockým dílem oslavil – jeho dílo patří do zlatého fondu světové literatury.

Děj románu od října roku 1918 až po závěr roku 1929 je opět, jako oba předchozí díly, stavěn na faktech, historických událostech 1. masarykovské republiky. Přesto není ani nechce být knihou historickou, není „dějepisem“, je spíše kronikou dějství, která provázela budování republiky od začátku její existence, je obrazem vztahu obou bratří k člověku a světu, hluboké Karlovy úcty k T.G.M. a hod-

notám, které jsou neměnné. Dílo je širokým záběrem doby, poznamenané problémy politickými, sociálními i nacionálními, na něž oba bratři reagovali od samého začátku své tvorby. Pětiletá práce na publikaci se opírá o řadu pramenů, z nichž některé jsou úplně neznámé, a v krátkosti jednotlivých, chronologicky řazených kapitol dává nahlédnout do času, v němž oba Čapci vyrůstali v bojovníky proti každému zlu, násilí a bezpráví, které se již tehdy neslyšně vloupávalo do světa lidí a národů. Poločas nadějí je obrazem „vanutí“, které dávalo směr jejich vyznání a vyzrání v geniální dílo.

A U T O R K A

MARIE
ŠULCOVÁ

Autorka se narodila 6. srpna 1926 v Eseni u Mukačeva, dětství prožila v Železnici a ve Valdicích u Jičína, odkud pochází její rod, dále v Chyších na Karlovarsku, kde čerpala námět ke své první knížce o Karlu Čapkovi *Kruh mého času*. Pracovala v redakci *Ekonomické encyklopedie* při Vysoké škole ekonomické v Praze a léta publikovala časopisecky. Její první větší práce o velkém českém buditeli doby probuzenecké Antonínu Markovi Libuňský jemnostpán byla roku 1971 na zákrok OV KSČ v Jičíně vyhozena ze sazby a vyšla v jičínském regionálním tisku *Předvoj* až v roce 1991; zde vycházely roku 1992 i její *Pohádky z pařezu*. Další práce: *Kruh mého času* (Plzeň 1975; Melantrich 1980, Plzeň 1989); *Šance pro Ondřeje* (časopisecky v *Naší rodině*, 1993); obsáhlou historicko – faktologickou trilogii o Josefu a Karlu Čapkových – I. díl *Čapci* (1985), II. díl *Ladění pro dvě struny* (1990), *Poločas nadějí* (1993) vydalo nakladatelství Melantrich; autorka v současnosti pracuje na IV., závěrečném dílu s názvem *Brána věčnosti. Životu a dílu Karla Čapka se věnuje 35 let.*